

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
FRANCIS G. JACOBS

föredraget den 20 mars 2003¹

1. Detta är ett överklagande av en dom från förstainstansrätten² genom vilken denna ogillade Christina Kiks talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (nedan kallad byrån), i vilken hon i huvudsak ifrågasatt reglerna för vilka språk som skall användas vid byrån.

3. Rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen⁴ grundades på den artikel i fördraget som nu är artikel 290 EG. Hänvisningen till denna artikel i ingressen till förordningen har följande lydelse:

Tillämpliga bestämmelser

2. I artikel 290 EG (f.d. artikel 217 i EG-fördraget) föreskrivs följande:

”... med beaktande av artikel 217 i fördraget, i vilken föreskrivs att rådet, med förbehåll för bestämmelserna i domstolens rättegångsregler, enhälligt skall fastställa reglerna i fråga om språk för gemenskapens institutioner...”

”Reglerna i fråga om språk för gemenskapens institutioner skall, med förbehåll för bestämmelserna i domstolens rättegångsregler, enhälligt fastställas av rådet.”³

4. I artikel 1 i förordning nr 1 föreskrivs nu följande:

”Följande språk skall vara officiella språk och arbetsspråk för unionens institutioner: danska, nederländska, engelska, finska, franska, tyska, grekiska, italienska, portugisiska, spanska och svenska.”

1 — Originalspråk: engelska.

2 — Dom av den 12 juli 2001 i mål T-120/99, Kik mot harmoniseringsbyrån (REG 2001, s. II-2235).

3 — Artikel 290 har ändrats genom Nicefördraget så att den hänvisar till domstolens stadga i stället för till domstolens rättegångsregler.

4 — Svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 14, i dess ändrade lydelse enligt olika anslutningsfördrag, varav senast Akt om villkoren för Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungarikets Sveriges anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen (EGT 1994, C 241, s. 21), i dess lydelse enligt Europeiska unionens råds beslut 95/1/EG, Euratom, EKSG av den 1 januari 1995 om anpassning av de dokument som har avseende på nya medlemsstaters anslutning till Europeiska unionen (EGT L 1, s. 1).

5. I artikel 2 i förordning nr 1 föreskrivs följande:

”Skriftliga handlingar som en medlemsstat eller en person som lyder under en medlemsstats jurisdiktion ställer till gemenskapens institutioner får efter avsändarens val avfattas på något av de officiella språken. Svaret skall lämnas på samma språk.”

6. I artikel 5 föreskrivs att *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (nu *Europeiska unionens officiella tidning*) skall ges ut på de elva officiella språken.

7. Byrån upprättades genom rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken⁵ (nedan kallad förordningen eller förordning nr 40/94).

8. Elfte skälet i ingressen till förordningen har följande lydelse:

”Det behövs en administrativ ordning på gemenskapsnivå för att de varumärkes-

bestämmelser som införs genom denna förordning skall kunna tillämpas på alla varumärken. Det är därför nödvändigt att det, inom ramen för gemenskapens nuvarande institutionella struktur och fördelning av befogenheter, upprättas en byrå för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) som tekniskt sett är självständig och som är tillräckligt oberoende i rättsligt, administrativt och ekonomiskt hänseende. Av denna anledning är det nödvändigt och lämpligt att byrån får ställning som ett gemenskapsorgan som är juridisk person och med de genomförandebefogenheter som anges i denna förordning, inom ramen för gemenskapsrätten och utan att det påverkar de befogenheter som gemenskapens institutioner har.”

9. I artikel 115 i förordningen regleras vilka språk som används vid handläggningen av ärenden vid byrån. Artikel 115 har följande lydelse:

”1. Ansökan om registrering av ett gemenskapsvarumärke skall ges in på ett av Europeiska gemenskapens officiella språk.

2. Byråns språk skall vara engelska, franska, italienska, spanska och tyska.

3. Sökanden skall ange ett andra språk, som skall vara ett av byråns språk, och som

⁵ — EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3.

den sökande kan godkänna som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden.

Om ansökan inte har ingivits på ett av byråns språk skall byrån sörja för att ansökan, som beskrivs i artikel 26.1, översätts till det språk som sökanden har angett.

4. När den som ansöker om registrering av ett gemenskapsvarumärke är ensam part inför byrån skall handläggningsspråket vara det språk på vilket ansökan har ingivits. Om ansökan inte har ingivits på ett av byråns språk kan byrån sända skriftliga meddelanden till den sökande på det andra språk som denne har angivit i ansökan.

5. Ansökan om invändning, upphävande eller ogiltighet skall ges in på något av byråns språk.

6. Om det språk som i enlighet med punkt 5 har valts för ansökan om invändning, upphävande eller ogiltighet är det språk på vilket ansökan om varumärke har ingivits eller det andra språk som har angivits i ansökan, skall detta språk vara handläggningsspråk.

Om det språk som i enlighet med punkt 5 har valts för ansökan om invändning, upphävande eller ogiltighet varken är det språk på vilket ansökan om varumärke har ingivits eller det andra språk som har angivits i ansökan, är den som ansöker om invändning, upphävande eller ogiltighet skyldig att på egen bekostnad låta översätta sin ansökan antingen till det språk som används i ansökan om varumärke, om det är ett av byråns språk, eller till det andra språk som har angivits i ansökan. Översättningen skall ges in inom den tid som anges i tillämpningsföreskrifterna. Det språk till vilket handlingen har översatts skall där- efter bli handläggningsspråk.

7. Parterna i invändnings-, upphävande-, ogiltighets- och överklagandeförfaranden kan enas om att använda något annat av Europeiska gemenskapens officiella språk som handläggningsspråk.”

10. I artikel 1, regel 1.1 j, i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av förordning (EG) nr 40/94⁶ återges den skyldighet som föreskrivs i artikel 115.3 i förordning nr 40/94, enligt vilken det i registreringsansökan skall anges ett ”andra språk”.

6 — EGT L 303, s. 1.

Bakgrund till tvisten

11. Sökanden var advokat och varumärkesombud i Nederländerna vid en byrå specialiserad på industriell äganderätt. Den 15 maj 1996 ingav sökanden, med stöd av förordningen, en ansökan om registrering av ett gemenskapsvarumärke till byrån. Ansökan avsåg registrering av uttrycket KIK som varumärke. I ansökan, vilken var avfattad på nederländska, angav sökanden nederländska som andra språk.

12. Byrån beslutade den 20 mars 1998 att avslå ansökan på grund av att ett formkrav inte var uppfyllt, nämligen kravet att sökanden skall ange engelska, franska, italienska, spanska eller tyska som andra språk. Sökanden överklagade beslutet bland annat med motiveringen att det var rättsstridigt, därför att det fattats på grundval av rättsstridiga regler. Byråns överklagandenämnd ogillade överklagandet genom beslut av den 19 mars 1999 (nedan kallat det omtvistade beslutet), med motiveringen att sökanden som andra språk hade angett samma språk som det språk på vilket registreringsansökan hade ingetts. Ansökan var därför behäftad med en formell brist, oberoende av den andra formella bristen som bestod i att sökanden inte hade angett ett av byråns fem språk som andra språk. I det omtvistade beslutet angav överklagandenämnden även att byrån, inklusive dess överklagandenämnder, är tvungen att till-

lämpa förordningen, även om den skulle anse att förordningen är oförenlig med gemenskapens primär rätt.

13. Sökanden väckte talan vid förstainstansrätten och yrkade att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras eller ändras på grund av att byrån hade åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen i artikel 12 EG i huvudsak genom att inte bortse från artikel 115 i förordningen och artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95 såsom diskriminerande, i strid med artikel 12 EG och artikel 1 i förordning nr 1, och i andra hand genom att det i det omtvistade beslutet ställts krav på att det andra språket skulle vara ett av byråns språk. Sökanden fick stöd av Grekland, och byrån av rådet och Spanien.

Förstainstansrättens dom

14. Förstainstansrätten bedömde först byråns argument att talan om att artikel 115.3 i förordningen — som låg till grund för det omtvistade beslutet — var rättsstridig inte kunde upptas till sakprövning. Byrån gjorde gällande att, även om förstainstansrätten skulle fastslå att begränsningen i artikel 115 var rättsstridig, detta inte kunde medföra att det omtvistade beslutet ogiltigförklarades. Byrån hade nämligen inte avslagit sökan-

dens registreringsansökan på grund av att hon inte hade angett ett av byråns språk som andra språk, utan på grund av att hon över huvud taget inte hade valt något andra språk. Hennes invändning om rättsstridighet kunde därför inte tas upp till sakprövning på grund av att det saknades ett juridiskt samband mellan det omtvistade beslutet och den bestämmelse som invändningen avsåg.

15. Förstainstansrätten godtog inte detta argument utan ansåg att det var regeln i artikel 115.3 i förordningen — enligt vilken en sökande måste godta att den inte automatiskt har rätt att använda sig av det språk på vilket ansökan har ingetts i samtliga förfaranden vid byrån — som direkt låg till grund för överklagandenämndens beslut och som ifrågasattes genom sökandens invändning om rättsstridighet. Förstainstansrätten avgjorde frågan om huruvida invändningen kunde upptas till sakprövning genom följande uttalande:

”32 Av det ovan anförda följer att sökandens invändning om rättsstridighet till stöd för talan om ogiltigförklaring eller ändring av det omtvistade beslutet kan tas upp till sakprövning i den mån den avser skyldigheten enligt artikel 115.3 i förordning nr 40/94 och artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95. Invändningen om rättsstridighet avser skyldigheten i dessa bestämmelser, såsom dess omfattning och rättsverkningar klarlagts i vissa

andra punkter i artikel 115 i förordning nr 40/94.

33 Sökandens invändning om rättsstridighet kan däremot inte tas upp till sakprövning i den del den avser övriga delar av artikel 115 i förordning nr 40/94. Bestämmelserna i övriga delar av artikel 115 låg nämligen inte till grund för det omtvistade beslutet, vilket enbart avsåg en registreringsansökan och skyldigheten för den sökande att ange ett andra språk, som den sökande kan godta som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden som kan inledas mot sökanden.”

16. I fråga om prövningen i sak undersökte förstainstansrätten talan såsom grundad på en enda invändning, nämligen åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen i artikel 12 EG.

17. Förstainstansrätten påpekade först att, i motsats till vad sökanden hade gjort gällande, granskaren och överklagandenämnden inte hade behörighet att fatta beslut om att inte tillämpa den regel som föreskrivs i artikel 115.3 i förordningen och i artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95.

18. I fråga om den påstådda motstridigheten mellan, å ena sidan, artikel 115 i förordning nr 40/94 och, å andra sidan, artikel 12 EG jämförd med artikel 1 i förordning nr 1, konstaterade förstainstansrätten följande:

”...[F]örordning nr 1... är [enbart] en sekundärrättsakt, vars rättsliga grund är artikel 217 i fördraget. Att som sökanden hävda att förordning nr 1 innehåller en gemenskapsrättslig princip om att språken är jämlika och att det inte går att avvika från denna princip, inte ens i en förordning som rådet senare antar, kan jämföras med att inte beakta förordningens sekundärrättsliga karaktär. Det skall vidare påpekas att medlemsstaterna inte har fastställt språkregler i fördraget för gemenskapens institutioner och organ, utan i artikel 217 i fördraget ges rådet rätt att enhälligt fastställa och ändra språkreglerna för gemenskapens institutioner och att upprätta olika språkregler. I artikeln föreskrivs inte att dessa regler inte får ändras senare när rådet väl har antagit dem. Av detta följer att de språkregler som införts genom förordning nr 1 inte kan likställas med en gemenskapsrättslig princip.”⁷

19. Förstainstansrätten konstaterade vidare följande:

”60 Den som inger en ansökan om registrering av ett gemenskapsvarumärke är

enligt artikel 115.3 i förordning nr 40/94, samt artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95 skyldig att ’ange ett andra språk, som skall vara ett av byråns språk, och som den sökande kan godkänna som handläggnings- språk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden’. I motsats till vad sökanden och den grekiska regeringen har gjort gällande strider denna skyldighet inte mot icke-diskrimineringsprincipen.

- 61 Det framgår nämligen av själva lydelsen i artikel 115.3 i förordning nr 40/94 att sökanden, genom att ange ett andra språk, endast godkänner detta språk som handläggnings- eller eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden. Av detta följer att så länge sökanden är ensam part i förfaranden vid byrån, är handläggnings- eller eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden det språk på vilket registreringssökan har ingetts, vilket för övrigt bekräftas av artikel 115.4 första meningen i förordning nr 40/94. I dessa förfaranden kan följaktligen förordning nr 40/94 inte på något sätt medföra särbehandling på grund av språk, eftersom förordningen just säkerställer att handläggnings- eller eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden skall vara det språk på vilket ansökan har ingetts, och att de handlingar i ärendet som innehåller beslut följaktligen skall upprättas på detta språk.

⁷ — Punkt 58 i domen.

62 I artikel 115.3 i förordning nr 40/94 åläggs sökanden att ange ett andra språk som skall användas som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden. Förstainstansrätten konstaterar att denna regel har antagits i det berättigade syftet att lösa språkproblemet i de fall där parterna i ett invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfarande inte föredrar samma språk och inte på egen hand kan enas om handläggningsspråk. I det avseendet påpekar förstainstansrätten att enligt artikel 115.7 i förordning nr 40/94 kan parterna i invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden gemensamt ange vilket som helst av Europeiska gemenskapens officiella språk som handläggningsspråk. Denna möjlighet är kanske särskilt passande för parter som föredrar samma språk.

63 Förstainstansrätten finner att rådet gjorde ett lämpligt och proportionerligt val när det strävade efter att ange handläggningsspråket i de fall när parter som inte föredrar samma språk inte kan enas, även om rådet därigenom behandlade gemenskapens officiella språk olika. Artikel 115.3 i förordning nr 40/94 ger den som inger en ansökan om registrering av ett varumärke möjlighet att, bland de vanligast förekommande språken i Europeiska gemenskapen, välja handläggningsspråk vid invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden när den andra par-

ten i förfarandet inte vill använda det språk som sökanden valt som första språk. Genom att begränsa denna valmöjlighet till de språk som är vanligast förekommande i Europeiska gemenskapen och genom att därigenom undvika att handläggningsspråket skiljer sig alltför mycket från den andra partens språkkunskaper, har rådet hållit sig inom gränserna för vad som är nödvändigt för att uppnå det eftersträvade målet (domstolens dom av den 15 maj 1986 i mål 222/84, Johnston, REG 1986, s. 1651, punkt 38, svensk specialutgåva, volym 8, s. 597, och av den 11 januari 2000 i mål C-285/98, Kreil, REG 2000, s. I-69, punkt 23).

64 Slutligen kan inte sökanden och den grekiska regeringen åberopa det stycke som infördes i artikel 8d i fördraget (nu artikel 21 EG i ändrad lydelse) genom Amsterdamfördraget, i vilket följande anges: 'Varje unionsmedborgare kan skriftligen vända sig till varje institution eller organ som avses i denna artikel eller i artikel 7 [EG] på något av de språk som anges i artikel 314 [EG] och få svar på samma språk.' Artikel 21 EG avser parlamentet och ombudsmannen, och i artikel 7 EG omnämns parlamentet, rådet, kommissionen, domstolen, revisionsrätten och Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén. Även om stycket i detta fall är tillämpligt av tidsmässiga

skäl (*ratione temporis*), ingår byrån inte i de institutioner och organ som avses i artikel 7 EG och artikel 21 EG.”

och kommissionen⁸ hävdade att överklagandet skall ogillas.

20. Förstainstansrätten ogillade följaktligen talan.

23. Överklagandet ingavs den 21 september 2001. Den 25 januari 2002 informerade klagandens rättsliga ombud domstolen om att klaganden hade avlidit och att hennes dödsbo önskade fortsätta överklagandet. I detta förslag till avgörande kommer jag att använda orden ”sökanden” och ”klaganden” för att hänvisa både till den avlidna Christina Kik och, i förekommande fall, till hennes dödsbo.

Överklagandet

21. Klaganden har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall upphäva förstainstansrättens dom, ogiltigförklara det omtvistade beslutet och förplikta byrån att ersätta rättegångskostnaderna i båda förfarandena. Det föreligger två grunder för överklagandet, nämligen för det första att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 115 i förordning nr 40/94, eftersom den inte beaktade den andra meningen i artikel 115.4, och för det andra att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den ogillade klagandens invändning att språkreglerna i artikel 115 i förordningen är rättsstridiga.

22. Klaganden har fått stöd av Grekland, särskilt vad gäller klagandens argument att det föreligger en princip om att alla de officiella språken i gemenskapen är jämlika. Byrån har med stöd av Spanien, rådet

24. Byrån skickade en skrivelse till domstolen och ställde frågan huruvida klagandens dödsbo hade en sådan behörighet att den kunde fortsätta överklagandet, i synnerhet som klaganden hade anhängiggjort målen i sin egenskap av yrkesutövande varumärkesombud.

25. Klagandens rättsliga ombud hävdade under den muntliga förhandlingen vid vilken klaganden, byrån, Spanien, rådet och kommissionen var företrädare, att dödsboet faktiskt hade en sådan behörighet. Eftersom byrån inte gick vidare med frågan tänker jag inte ta upp den.

⁸ — Kommissionen har enbart intervenerat i överklagandet.

Överklagandets första grund

26. Klagandens första grund för överklagandet är att förstainstansrätten tolkade artikel 115 i förordningen felaktigt genom att inte beakta den andra meningen i artikel 115.4. I denna mening anges att om ansökan inte har ingivits på ett av byråns språk, kan byrån sända skriftliga meddelanden till den sökande på det andra språk som denne har angivit i ansökan. Klaganden har hävdad — som hon påpekade i sin ansökan till förstainstansrätten och vilket företrädaren för byrån uttryckligen bekräftade under den muntliga förhandlingen vid förstainstansrätten — att byrån alltid⁹ använder sin behörighet att skriftväxla med sökandena på det andra språket, om ansökan inte har gjorts på ett av byråns språk. Hela förfarandet, inklusive den automatiska granskningen av de absoluta och relativa registreringshindren och varje meningsskiljaktighet som kan uppstå mellan sökanden och byrån, genomförs därefter på det andra språket. Det enda som sökanden erhåller på sitt första språk är ett bevis på införandet av uppgifter i registret för gemenskapsvarumärken, vilket enligt artikel 116.2 i förordningen skall göras på alla de officiella språken i Europeiska gemenskapen.

27. Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten således haft fel när den i punkt 61 i domen har fastslagit att sökanden

den genom att ange ett andra språk endast godkänner detta språk som handläggnings- eller användnings-, upphävande- eller ogiltighetsföranden. Även om denna princip faktiskt utgör grundvalen till artikel 115.3, har förstainstansrätten enligt klaganden underlåtit att ta hänsyn till det förhållandet att byrån enligt den andra meningen i artikel 115.4 ges befogenhet att avvika från denna princip i de fall där ansökan inte har gjorts på ett av byråns arbetsspråk. Förstainstansrättens slutsats, att så länge sökanden är ensam part i förfaranden vid byrån kan förordningen i sig inte medföra särbehandling på grund av språk, är följaktligen felaktig. Förordningen har enligt klaganden den effekten att alla ansökningar handläggs på ett av byråns arbetsspråk.

28. Dessutom har förstainstansrätten i punkterna 62 och 63 i domen enligt klaganden inte tagit någon hänsyn till vilka följder den andra meningen i artikel 115.4 får. Det förhållandet att ett andra språk har angetts i de fall ansökningar inte har gjorts på ett av byråns arbetsspråk, och att detta medför att det andra språket används under handläggningen av ansökan, kan inte bidra till att lösa språkfrågan i kontradiktorska förfaranden och kan därför inte anses vara ett lämpligt och proportionerligt val.

29. Byrån har hävdad att den första grunden för överklagandet inte kan tas upp till sakprövning i den mån som den är grundad på artikel 115.4. Byrån har påpekat att

⁹ — Det kan emellertid påpekas att byrån i förevarande fall tycks ha frångått denna praxis och genomgående meddelade sig med sökanden på nederländska.

förstainstansrätten avvisade sökandens argument att hela artikel 115 var rättsstridig i den del det avsåg andra bestämmelser i denna artikel än artikel 115.3, som låg till grund för det omtvistade beslutet. Byrån anser att domstolen inte skall rubba detta beslut, särskilt som klaganden i sitt överklagande inte har åberopat något specifikt argument mot detta. Även rådet och Spanien har hävdats att den första grunden för överklagande inte kan tas upp till sakprövning. Artikel 115.3 var, såsom förstainstansrätten påpekade i punkterna 32 och 33 i sin dom, grunden till det omtvistade beslutet. Sökanden kunde därför inte åberopa att de övriga bestämmelserna i artikel 115 var rättsstridiga. Eftersom klaganden inte har ifrågasatt dessa punkter i domen kan hon inte nu ifrågasätta lagenligheten av de övriga bestämmelserna i artikel 115.

30. Jag godtar inte dessa argument. Enligt min mening har klaganden inte anfört det argument som hon framförde inför förstainstansrätten, och som denna rätt delvis avvisade. Klaganden har i överklagandet snarare inriktat sig på förstainstansrättens bedömning i punkt 61 i domen, i vilken den prövar talan i sak och inte frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning. Förstainstansrätten har, i denna punkt, av ordalydelsen i artikel 115.3 dragit slutsatsen att "så länge sökanden är ensam part i förfaranden vid byrån, är handläggningsspråket det språk på vilket registreringsansökan har ingetts". Förstainstansrätten har på denna grundval fastslagit att "[i] dessa förfaranden kan... förordning nr 40/94 inte på något sätt medföra särbehandling på

grund av språk, eftersom förordningen just säkerställer att handläggningsspråket skall vara det språk på vilket ansökan har ingetts, och att de handlingar i ärendet som innehåller beslut följaktligen skall upprättas på detta språk". Enligt klagandens uppfattning är dessa två uttalanden på grund av den andra meningen i artikel 115.4 felaktiga i rättsligt hänseende. Enligt min mening kan klagandens första grund för överklagande tas upp till sakprövning.

31. I fråga om prövningen i sak av den första grunden för överklagande har byrån, med stöd av rådet och kommissionen, gjort gällande att förstainstansrätten under alla förhållanden inte underlät att beakta den andra meningen i artikel 115.4. Även om denna mening inte uttryckligen angavs i punkterna 60—63 i domen avser den rättsliga bedömningen i dessa punkter nämligen hela artikel 115. En noggrann läsning av domen visar enligt byrån dessutom klart att förstainstansrätten tog hänsyn till omfattningen och verkningarna av artikel 115 som helhet.

32. Byrån har tillagt att sökande som avfattar sina ansökningar på ett annat språk än ett av byråns arbetsspråk fortfarande har rätt att använda det språk som använts i ansökan i sina skriftliga och muntliga meddelanden med byrån, så länge som de är ensam part i förfarandena. Den andra meningen i artikel 115.4 ger byrån en valmöjlighet vid vars utnyttjande byrån måste beakta alla omständigheter av bety-

delse och särskilt varje begäran av sökanden att byrån, så länge sökanden är ensam part i förfarandena, endast skall använda det språk som använts i ansökan. Detta är exakt vad som skett i förevarande fall. Klaganden meddelade nämligen byrån att hon önskade erhålla alla meddelanden på nederländska och byrån uppfyllde genast denna önskan. Den valmöjlighet som byrån ges genom den andra meningen i artikel 115.4 kan därför inte ändra förstainstansrättens slutsats i punkt 61 i domen.

33. Byrån anser dock att valmöjligheten enligt denna bestämmelse inte, såsom förstainstansrätten har angivit, är begränsad till andra handlingar än de handlingar i ärendet som innehåller beslut utan snarare omfattar alla skriftliga meddelanden.

34. Rådet har hävdat att byrån, när den tillämpar den andra meningen i artikel 115.4, bör följa den grundläggande principen i förfaranden i vilka sökanden är ensam part, nämligen att handläggningsspråket är det språk som använts i ansökan. Handlingar i ärendet som innehåller beslut måste således vara avfattade på det språk som använts i ansökan. Med klagandens tolkning av den andra meningen i artikel 115.4 skulle den ovannämnda principen bli verkningslös. Rådet har tillagt att byråns sätt att tillämpa denna bestämmelse inte kan påverka dess giltighet.

35. Spanien har anslutit sig till uppfattningen att så länge som den som ansöker om registrering av ett varumärke är ensam part i förfarandena är artikel 115 en garant för att det språk som använts i ansökan används som handläggningsspråk, och följaktligen är det språk på vilket handlingar som innehåller beslut måste avfattas. Detta hindrar dock inte att byrån använder det angivna andra språket för andra meddelanden. Klaganden har inte gjort gällande eller sökt visa att handlingar som innehöll beslut skickades till henne på ett annat språk än handläggningsspråket eller att byrån vägrade att använda handläggningsspråket, när hon begärde att byrån skulle göra detta.

36. Det förhållandet att klaganden uppenbarligen inte direkt missgynnades av den andra meningen i artikel 115.4, eftersom byrån genomgående meddelade sig med henne på nederländska, ändrar enligt min mening inte hennes argument. Innebörden av detta argument är att förstainstansrättens slutsats, att det i förordningen inte gjordes någon åtskillnad mellan språken i förfaranden där sökanden var ensam part, var felaktig i rättsligt hänseende. Det för tjänar att upprepas att klaganden i sin första grund för överklagande inte direkt har ifrågasatt huruvida den andra meningen i artikel 115.4 är lagenlig.¹⁰

10 — Klaganden har dock direkt velat ifrågasätta lagenligheten av den andra meningen i artikel 115.4 i det i andra hand framförda argumentet i samband med den andra grunden för överklagande. Såsom jag förklarar i punkt 74 nedan anser jag att denna invändning inte kan prövas.

Hon har snarare kritiserat förstainstansrätten för att den har underlåtit att beakta denna bestämmelse, när den drog slutsatsen i fråga om lagenligheten av artikel 115.3. Man måste komma ihåg att det är kravet enligt artikel 115.3, att den som ansöker om ett gemenskapsvarumärke skall ange ett andra språk bland byråns arbetspråk, som har påverkat klaganden, eftersom hennes ansökan om att registrera ett gemenskapsvarumärke avslogs på grund av att hon inte uppfyllde detta krav.

37. I punkt 61 i domen, särskilt i slutsatsen i denna punkt, är det underförstått att förstainstansrätten ansåg att byrån hade rätt att upprätta andra handlingar än handlingar i ärendet som innehöll beslut på ett annat språk än handläggningspråket. Denna rättighet kan endast följa av den andra meningen i artikel 115.4. Förstainstansrätten måste därför ha tolkat denna bestämmelse så, att den gav byrån rätt att använda det andra språk som sökanden angivit, när den skickade andra skriftliga meddelanden än handlingar i ärendet som innehöll beslut. Förstainstansrättens konstaterande att förordningen "inte på något sätt [kan] medföra särbehandling på grund av språk" är i denna mån felaktigt. Såsom kommer att framgå anser jag dock inte att det faktum att det görs åtskillnad mellan språk i förordningen medför att förordningen är rättsstridig på något sätt.

Överklagandets andra grund

38. Klaganden har i den andra grunden för överklagande hävdad att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning, när den ogillade hennes invändning att språkreglerna i artikel 115 i förordningen är rättsstridiga.

Huvudargumentet

39. Klagandens huvudargument är att dessa regler strider mot artikel 12 EG eftersom de gynnar vissa officiella språk och följaktligen vissa unionsmedborgare. Klaganden har särskilt hävdad att i) språkreglerna innebär diskriminering på grund av språk i strid med den grundläggande princip om språkens jämlikhet som särskilt innefattas i artikel 12 EG, ii) sådan diskriminering inte kan motiveras av praktiska skäl och iii) även om reglerna skulle kunna motiveras på det sättet är de inte proportionerliga. Grekland har dessutom gjort gällande att de skäl som anges i förordningen för valet av dessa regler är otillräckliga.

Åsidosättande av den grundläggande principen om språkens jämlikhet

40. Enligt förstainstansrätten hade klaganden hävdad att det föreligger en motstridighet mellan, å ena sidan, artikel 115 i

förordningen och, å andra sidan, artikel 12 EG jämförd med artikel 1 i förordning nr 1, på grund av att artikel 115 strider mot en påstådd princip i gemenskapsrätten enligt vilken det inte får förekomma någon diskriminering av Europeiska gemenskapernas officiella språk.¹¹

41. Förstainstansrätten konstaterade först att förordning nr 1 enbart är en sekundär-rättsakt, och att medlemsstaterna inte har fastställt språkregler i fördraget, eftersom rådet genom artikel 290 EG ges rätt att enhälligt fastställa institutionernas språkregler. De språkregler som införts genom förordning nr 1 kunde därför inte likställas med en gemenskapsrättslig princip, och sökanden kunde inte åberopa artikel 12 EG jämförd med förordning nr 1 för att visa att artikel 115 är rättsstridig.¹²

42. Denna slutsats förefaller så långt vara riktig. Möjligheten finns dock att den inte helt och hållet besvarar den fråga som ställts. Även om klagandens skriftliga inlagor till förstainstansrätten är kortfattade, är det möjligt att hon åberopade förordning nr 1 enbart som ett ytterligare argument för sitt huvudsakliga påstående att språkreglerna var diskriminerande i strid med

artikel 12 EG. Det synes som om förutsättningen är — och detta har bekräftats genom det något utförligare argumentet för överklagande — att artikel 12 i sig innefattar en grundläggande princip enligt vilken alla de officiella språken har samma ställning. Grekland har givit klaganden stöd på denna punkt.

43. De argument som vid EG-domstolen har åberopats till stöd för detta förslag är dock inte övertygande.

44. För det första har klaganden och Grekland helt enkelt gjort gällande att jämlikhet i fråga om språken är en grundläggande princip i gemenskapsrätten. Klaganden har samtidigt tillagt att principen framför allt framgår av artikel 314 EG. Jämlikhet i fråga om språken är emellertid inte en grundläggande princip. Såsom framgår nedan har klaganden inte anfört något argument som har lyckats visa detta. Artikel 314 utgör därvidlag inte heller något stöd. I den artikeln föreskrivs endast att fördragets alla språkversioner äger samma giltighet. Någon princip om att alla officiella språk i gemenskapen under alla förhållanden skall behandlas lika kan inte härledas ur denna formulering. Detta är desto mer uppenbart eftersom iriska har tagits med bland de språkversioner av fördraget som skall vara giltiga. Iriska är i de flesta avseenden dock inte ett officiellt språk i gemenskapen. I synnerhet ingår det inte bland de språk som ”skall vara officiella

11 — Punkt 57 i domen.

12 — Punkterna 58 och 59 i domen.

språk och arbetspråk för unionens institutioner” och som förtecknas i artikel 1 i förordning nr 1.¹³

45. För det andra har klaganden påpekat att domstolen har fastställt att alla språkversioner av principiella skäl skall tillmätas samma värde, oavsett den andel av gemenskapsbefolkningen som använder språket i fråga.¹⁴ Grekland har framfört en liknande synpunkt.¹⁵ Det uttalandet gjordes emellertid i samband med behovet av en enhetlig tolkning av gemenskapslagstiftningen och syftar på att domstolen ibland ägnar sig åt jämförelse av olika språkversioner i de fall i vilka det föreligger skillnader mellan somliga av dessa versioner. Det ger inte i sig — och kan inte heller ge — stöd för uppfattningen att alla de officiella språken under alla förhållanden skall ha samma ställning i alla avseenden.

46. Klaganden har därefter gjort gällande att den grundläggande principen att de officiella språken är jämlika har utvecklats och fastställts i förordning nr 1. I denna förordning, som bygger på vad som nu är artikel 290 EG,¹⁶ har språkregler fastställts för gemenskapens institutioner.¹⁷ Det

anges dock ingenstans i denna förordning att gemenskapens alla språk måste användas som arbetspråk i alla avseenden av unionens samtliga institutioner. Något sådant påstående framgår inte heller av förordningen. Byrån är under alla förhållanden inte en institution och den omnämns varken i artikel 7.1 EG, i vilken institutionerna finns uppräknade, eller i femte delen av fördraget, som har rubriken Gemenskapens institutioner. I ingressen till förordning nr 40/94¹⁸ har det vidare fastställts att byrån inte är en institution och att avsikten inte varit att behandla den som en sådan.

47. Klaganden och Grekland har därefter åberopat artikel 21 EG. I denna artikel anges att varje unionsmedborgare skriftligen kan vända sig till ”varje institution eller organ som avses i denna artikel eller i artikel 7” på något av de officiella språken och få svar på samma språk. Artikel 21 hänvisar till Europaparlamentet och ombudsmannen. Artikel 7 hänvisar till Europaparlamentet, rådet, kommissionen, domstolen, revisionsrätten (som kollektivt beskrivs som institutioner), Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén. Byrån förekommer således inte bland de institutioner och organ som avses i artikel 21, och förstainstansrättens slutsats i det avseendet i punkt 64 i domen är helt klart riktig. Förevarande fall gäller under alla förhållanden inte rättigheterna för unionsmedborgare, när dessa uppträder som sådana, utan yrkesverksamheten för

13 — Se ovan, punkt 4.

14 — Dom av den 2 april 1998 i mål C-296/95, EMU Tabac m.fl. (REG 1998, s. I-1605), punkt 36.

15 — Grekland har hänvisat till dom av den 27 mars 1990 i mål C-372/88, Cricket St Thomas (REG 1990, s. I-1345).

16 — Se ovan, punkt 2.

17 — Se hänvisningen i ingressen, ovan punkt 3.

18 — Se elfte skälet, ovan punkt 8.

ett varumärkesombud som inger en ansökan om registrering av ett varumärke.

48. Klaganden har slutligen påpekat att domstolen i sin rättspraxis har betonat betydelsen av principen om språkens jämlikhet. I denna rättspraxis har den ständigt fastställt att artikel 12 EG kräver att personer som befinner sig i en situation som regleras av gemenskapsrätten skall behandlas exakt på samma sätt som medborgarna i den berörda medlemsstaten¹⁹ och att skyddet av individernas rättigheter och möjligheter på språkområdet är av särskild betydelse.²⁰

49. De enda av de angivna målen som avser rätten att använda ett särskilt språk är emellertid målen Mutsch, och Bickel och Franz. Inget av dessa mål är till någon hjälp för klaganden. Det har inte i något av målen påståtts eller ansetts att begränsningen i sökandens rätt att använda sitt modersmål innebär ett åsidosättande av en grundläggande princip att alla gemenskapspråken är jämlika. Målet Mutsch avsåg frågan huruvida belgiska regler om språkbruk vid nationella domstolar var lagenli-

ga. Enligt dessa regler skulle förfarandet vid brottmålsdomstolar i fall där en tilltalad av belgisk nationalitet var bosatt i en tyskspråkig kommun genomföras på tyska. Robert Mutsch, som var medborgare i Luxemburg, försökte åberopa denna bestämmelse. Ministère Public hävdade att han inte kunde göra det, eftersom han inte var belgisk medborgare. Domstolen fastställde i huvudsak att det skulle innebära en diskriminering om Robert Mutsch på grund av sin nationalitet förvägrades utnyttja denna bestämmelse. I målet Bickel och Franz var det på liknande sätt fråga om huruvida Italien lagenligt kunde vägra att låta Horst Otto Bickel, en österrikisk medborgare, och Ulrich Franz, en tysk medborgare, omfattas av den rätt att utverka att tyska används i ett brottmål som personer bosatta i Bolzanoprovinsen i Italien kunde utnyttja. Domstolen fastslog att regler som innebär att rätten att utverka att ett förfarande genomförs på den berörda personens språk är underkastad villkoret att vederbörande är bosatt inom området, gynnar värdstatens medborgare i förhållande till medborgare från andra medlemsstater, och att de därför strider mot icke-diskrimineringsprincipen. I de fall som klaganden har angivit har det följaktligen inte fastställts någon princip om att språken är jämlika.

50. Av ovan angivna skäl har klaganden enligt min mening inte lyckats visa att artikel 12 innefattar en grundläggande princip i gemenskapsrätten att alla officiella språk under alla omständigheter måste behandlas lika i alla avseenden. Första-instansrättens ställningstagande i punkt 41 ovan måste följaktligen stå fast. Det kunde dessutom lämpligen ha uttryckts i mer allmänna ordalag.

19 — Dom av den 2 februari 1989 i mål 186/87, Cowan (REG 1989, s. 195; svensk specialutgåva, volym 10, s. 1), punkt 10, av den 26 september 1996 i mål C-43/95, Data Delecta och Forsberg (REG 1996, s. I-4661), punkt 16, och av den 24 november 1998 i mål C-274/96, Bickel och Franz (REG 1998, s. I-7637), punkt 14.

20 — Dom av den 11 juli 1985 i mål 137/84, Ministère public mot Mutsch (REG 1985, s. 2681; svensk specialutgåva, volym 8, s. 307), punkt 11.

Särbehandling av språk

51. Sedan förstainstansrätten hade fastslagit att sökanden inte kunde åberopa artikel 12 jämförd med förordning nr 1 som grund för att visa att artikel 115 i förordningen är rättsstridig, övergick den till den mer allmänna frågan huruvida skyldigheten enligt artikel 115.3 i förordningen för den som ansöker om registrering av ett gemenskapsvarumärke att ”ange ett andra språk, som skall vara ett av byråns språk, och som den sökande kan godkänna som handläggningspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden” innebär ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen.

52. Förstainstansrätten godtog, i punkt 62 i domen, underförstått att det i artikel 115.3, i den mån den avser kontradiktoriska förfaranden, görs åtskillnad mellan de officiella språken i gemenskapen, eftersom de språk som kan användas i sådana förfaranden (i de flesta fall) begränsas till ett av byråns språk. Förstainstansrätten fann emellertid²¹ att kravet i artikel 115.3 var både motiverat och proportionerligt. Eftersom klaganden synes ha ifrågasatt denna slutsats skall jag undersöka hennes argument beträffande dessa frågor.

Motivering och proportionalitet

53. Förstainstansrätten angav att kravet i artikel 115.3 att sökanden skall ange ett andra språk som kan användas som handläggningspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden antagits i det berättigade syftet att lösa språkproblemet i de fall där parterna i ett invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfarande inte föredrar samma språk och inte på egen hand kan enas om handläggningspråk.²² Förstainstansrätten fann att ”rådet gjorde ett lämpligt och proportionerligt val när det strävade efter att ange handläggningspråket i de fall när parter som inte föredrar samma språk inte kan enas... [och] hållit sig inom gränserna för vad som är nödvändigt för att uppnå det eftersträvade målet”.²³

54. Förstainstansrätten godtog indirekt de argument som rådet hade framfört, vilka i domen sammanfattades enligt följande:

”... [de språkregler som infördes genom förordningen] har till syfte att ge företagen möjlighet att registrera ett gemenskapsvarumärke genom ett enda, snabbt, praktiskt genomförbart och lättillgängligt för-

21 — I punkterna 62 och 63.

22 — Punkt 62 i domen.

23 — Punkt 63 i domen.

farande. Beträffande det faktum att förfarandet skall vara praktiskt genomförbart har rådet påpekat att handläggningen vid en av byråns överklagandenämnder exempelvis inte kan ske på flera språk med hänsyn till byråns organisation och behovet av översättare. Rådets val vid antagandet av förordning nr 40/94 var grundat på en avvägning mellan, å ena sidan, företagets intressen och, å andra sidan, eventuella olägenheter, som dem som sökanden har nämnt.... Rådet har slutligen förklarat att dess val även påverkades av budgetmässiga överväganden. Utan de språkregler som valdes, skulle byrån behöva en ytterligare budget om flera tiotals miljoner euro per år.”²⁴

55. Klaganden har påpekat att domstolen under många år ständigt har tillbakavisat sådana argument som medlemsstaterna åberopat för att söka motivera att den grundläggande principen om likabehandling har åsidosatts av praktiska skäl. Enligt klaganden kan rådet därför inte åberopa de negativa ekonomiska effekter som skulle bli följden om alla de officiella språken skulle erkännas som byråns arbetspråk. Alla institutioner och andra organ i unionen har sedan länge som fast praxis att meddela sig med medborgare på alla de officiella språken. Varje år handlägger generaldirektoratet för konkurrens många fusioner som kan anmälas på vilket språk som helst. Samma sak gäller anmälningar om plane-

rade statliga stöd. Även gemenskapens växtsortsmyndighet²⁵ sköter sin verksamhet på alla de officiella språken.

56. Byrån, Spanien, rådet och kommissionen anser alla att särbehandlingen av språk i sådana kontradiktoriska förfaranden som följer av artikel 115 är objektivt motiverad och att förstainstansrätten hade rätt när den fastslog detta. Spanien och rådet har tillagt att klaganden inte har åberopat några argument som kan motbevisa denna slutsats. Byrån uppgav siffror vid den muntliga förhandlingen för att understryka de oacceptabla följderna av att göra alla officiella språk till arbetspråk. Rådet har tillagt att det, när det antog förordningen, var tvunget att väga företagets intressen, antingen de var sökande eller tredje part, mot påstådda hypotetiska och indirekta följder för vissa varumärkesombuds konkurrenssituation.

57. Det framgår klart mot bakgrund av vad som föregick antagandet av förordningen att regeln i artikel 115.3, såsom förstainstansrätten har påpekat, faktiskt antogs i det berättigade syftet att lösa språkproblemet i kontradiktoriska förfaranden.

25 — Upprättad genom rådets förordning (EG) nr 2100/94 av den 27 juli 1994 om gemenskapens växtförädlarrätt (EGT L 227, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 60, s. 196).

58. Artikel 103, under rubriken Språk, hade i det ursprungliga förslaget till förordning²⁶ (som utfärdades år 1980) följande lydelse: "Byråns språk skall i processhänseende vara..." Syftet var således att byrån endast skulle använda ett språk i processhänseende. Det framgår klart av den motivering som åtföljde förslaget att kommissionen noga hade övervägt vilka språkregler som skulle vara lämpliga.

59. Kommissionen påpekade först särskilt att "inrättandet av en varumärkesbyrå innebär att gemenskapen får ta ställning till en helt ny fråga beträffande vilka språkregler som skall antas, eftersom byrån kommer att vara det första gemenskapsorgan som fattar administrativa beslut enligt ett formellt, exakt fastställt, förfarande i flera steg". Kommissionen hänvisade därefter till "problemet med antalet ansökningar om gemenskapsvarumärken som inkommer till byrån, vilket uppskattas uppgå till 10 000 per år". Det kan noteras att det årliga medeltalet nu ligger på över 40 000.

60. Kommissionen betonade att det var väsentligt för framgången med gemenskapsvarumärket att hitta ett förfarande som var billigare än de befintliga sju nationella registreringsförfarandena. Om den sedvanliga språkordningen i gemenskapen hade antagits, skulle det ha inneburet

översättnings- och tolkkostnader på omkring 100 miljoner BEF. Varje varumärkesansökan skulle då ha inneburit minst 10 000 BEF²⁷ i översättningskostnader i en gemenskap med sex språk. De avgifter som användarna skulle ha tvingats betala skulle följaktligen ha varit så höga att gemenskapsvarumärket skulle ha förlorat sin dragningskraft och inte ha använts. Kommissionen underströk dessutom att byrån med sju (från år 1981) och senare med åtta och nio språk inte skulle ha kunnat hantera tusentals förfaranden inom erforderliga tidsgränser.

61. För närvarande finns det elva officiella språk och de kan inom kort vara tjugo till antalet. Kommissionens farhågor väger därför än tyngre.

62. Det var inte ett enstaka språk som föreskrevs i den till sist antagna versionen av förordningen, utan det valdes en mer sofistikerad ordning. Motiveringen visar det oaktat att omsorgen om att säkerställa att systemet med gemenskapsvarumärken skulle fungera var av yttersta vikt. Såsom framgår av rådets yttrande till första instansrätten, vilket sammanfattats ovan, låg detta även i rådets intresse.²⁸

26 — Förslag till rådets förordning om gemenskapsvarumärken vilket kommissionen överlämnade till rådet den 25 november 1980, EGT C 351, s. 5.

27 — Uppgifter från år 1980.

28 — Se punkt 54.

63. Klagandens jämförelse med medlemsstater som på ekonomiska grunder söker att försvara sig mot anklagelser om åsidosättande av grundläggande friheter i fördraget är enligt min mening inte lämplig. När rådet antog den rättsliga ramen för att inrätta byrån, inklusive dess språkregler, var dess motivering med rätta det oavvisliga kravet på att införa ett fungerande system. Sunt förnuft säger att ett krav på byrån att i alla avseenden sköta verksamheten på alla officiella språk allvarligt skulle ha skadat denna målsättning, särskilt som det stod klart att antalet officiella språk i framtiden ständigt skulle öka.²⁹ Det är uppenbart att företagsorganisationer — som i allmänhet företrädde det stora flertalet av dem som gemenskapsvarumärket avsågs gynna — hade samma uppfattning.³⁰ Hade rådet ålagt byrån obligatorisk användning av alla gemenskapsspråken i alla avseenden skulle detta enligt min mening ha varit både omotiverat och oproportionerligt.

64. Klagandens jämförelser med kommissionens arbete i fråga om fusioner och statliga stöd, och Gemenskapens växtsortsmyndighet, är på liknande sätt enligt min

mening inte till någon hjälp, om inte för annat så bara för att det är så stora skillnader mellan arbetsbördorna. Under det att byrån vid den muntliga förhandlingen uppgav att den från början av år 1996 till slutet av oktober 2002 handlagt 288 946 ansökningar (ett årligt medeltal på över 40 000) och att 55 889 invändningsförfaranden registrerats under samma period (ett årligt medeltal på cirka 8 000), fattade kommissionen år 2001 endast 340 beslut om fusioner och (inom GD konkurrens) 451 beslut om statligt stöd.³¹ Vad avser Gemenskapens växtsortsmyndighet beviljade den år 2001 1 518 rättigheter till gemenskapens växtförädlarrätt.³² Dessutom har rådet i sitt skriftliga yttrande uppgivit att det under sex år endast har förekommit tolv invändningsförfaranden.

65. Den sista uppgiften visar en annan svaghet när det gäller att finna stöd för argumentet att byråns språkregler är rättsstridiga jämfört med andra gemenskapsorgan. När byrån inrättades var den det enda av dessa organ som hade att handlägga ett betydande antal tvister mellan enskilda som inte nödvändigtvis hade ett gemensamt språk. Förstainstansrättens domsrätt utsträcktes senare till att omfatta sådana tvister i form av överklaganden av byråns beslut. Det skall upplysningsvis påpekas att domstolens och förstainstansrättens normala språkregler inte är tillämpliga på sådana överklaganden. Just på grund av att parterna skulle komma att

29 — Det bör erinras om att varje gång ett nytt officiellt språk läggs till ökar antalet möjliga språkpar — vilka bestämmer organisationen för översättning och tolkning — på ett exponentiellt sätt. Medan det således fanns 12 möjliga kombinationer för de ursprungliga fyra gemenskapsspråken, finns det 110 kombinationer för de nuvarande 11 språken och det kommer att finnas 380 kombinationer för det fall det i framtiden kommer att finnas 20 språk.

30 — Se exempelvis Armitage, E., "The Community Trade Mark — an assessment after the hearing of interested organisations" (Gemenskapsvarumärket — en utvärdering efter hörande av berörda organisationer), *European Intellectual Property Review* 1979, s. 133, och Mak, W., "The advantages and disadvantages of the Community Trade Mark as seen by industry and the consumer" (För- och nackdelar med gemenskapsvarumärket, såsom det uppfattas av industrin och konsumenterna), *European Intellectual Property Review* 1979, s. 312.

31 — Uppgifter från kommissionens webbplats.

32 — Uppgifter från Gemenskapens växtsortsmyndighets årsrapport för år 2001.

vara enskilda personer som inte nödvändigtvis talar samma språk, ansågs det vara nödvändigt att fastställa specifika regler för att bestämma vilka språk som skulle användas.³³

66. Klaganden har slutligen i samband med frågan om proportionalitet hävdad att rådet kunde ha nått samma resultat med mindre diskriminerande verkan, om det hade utsett ett enda officiellt språk, som exempelvis engelska, för alla förfaranden vid byrån. Det argumentet synes vara helt bakvänt. Det är nämligen svårt att se hur främjandet av ett enda språk skulle kunna anses vara mindre diskriminerande än främjandet av fem språk. Jag anser dock inte att det är nödvändigt att granska detta argument. Klaganden har nämligen genom att framföra ovannämnda argument åberopat en helt ny grund som inte åberopades vid förstainstansrätten. Eftersom domstolen i ett överklagande endast är behörig att pröva den rättsliga bedömning som förstainstansrätten har gjort av de grunder som åberopats inför denna, kan en klagande inte åberopa en ny grund rörande sakfrågan i målet.

Åsidosättande av kravet att ge en motivering

67. Grekland har i sin svarsskrivelse hävdad att man inför förstainstansrätten hade åbe-

ropat att det inte hade givits några skäl i förordningen till den begränsning i fråga om språk som faststälts i denna. Förstainstansrätten hade dock inte behandlat detta argument eller tagit upp frågan på eget initiativ. Även om förstainstansrätten i punkterna 62 och 63 i domen synes ha övervägt frågan huruvida det fanns giltiga skäl till de språkregler som infördes genom förordningen har Grekland hävdad att förstainstansrätten inte korrekt har bedömt skälen i förordningen utan i själva verket tillagt ett skäl där något skäl inte fanns. Det framgår dock av rättspraxis att förstainstansrätten inte i något fall kan ersätta den motivering som upphovsmannen till den överklagade rättsakten lämnat med en egen motivering.³⁴

68. Greklands intervention vid förstainstansrätten innehåller två meningar om motiveringsfrågan. Deras innebörd är att det i förordningen inte ges någon motivering till att man i denna gjort en betydande avvikelse från en regel, nämligen att alla språk är jämlika, varifrån något undantag dittills inte hade gjorts. Bakgrunden till Greklands uppfattning att skälen till språkreglerna skulle ha givits i förordningen var helt klart dess uppfattning att det finns en princip i gemenskapens primärrätt att alla språk är jämlika. Detta var även första-

33 — Se artikel 131 i förstainstansrättens rättegångsregler. (I likhet med övriga bestämmelser i domstolens och i förstainstansrättens rättegångsregler som reglerar språkanvändningen är denna artikel med stöd av artikel 64 i stadgan för domstolen tillämplig till dess att regler om språkanvändningen vid domstolarna har antagits i stadgan.)

34 — Dom av den 27 januari 2000 i mål C-164/98 P, DIR International Film m.fl. mot kommissionen (REG 2000, s. I-447), punkt 38.

instansrättens uppfattning, vilken sammanfattade Greklands argument på följande sätt:

”Denna avvikelse från gemenskapens primärrätt är särskilt allvarlig på grund av att den inte på något sätt motiveras i förordningen.³⁵”

69. Förstainstansrätten har onekligen inte på nytt tagit upp denna fråga i sin dom. Eftersom förstainstansrätten emellertid (enligt min mening med rätta) fann att det inte förelåg någon sådan avvikelse från gemenskapens primärrätt, behövde argumentet inte undersökas vidare.

70. Enligt fast rättspraxis behöver under alla förhållanden inte varje bestämmelse i en rättsakt motiveras. Domstolen har särskilt fastställt att det i fråga om en rättsakt med allmän giltighet, som en förordning, inte kan krävas att motiveringen skall innehålla alla de faktiska och rättsliga omständigheter, vilka ofta är mycket omfattande och komplexa, som ligger till grund för rättsakten, så länge dessa omständigheter ingår i ett större sammanhang. Ingressen kan inskränkas till att ange den allmänna situation som lett till att lagstiftningen antagits och de allmänna mål som den avser att uppnå. Om det väsentliga i det mål som eftersträvas framgår av

rättsakten, skulle det vara onödigt att fordra en särskild motivering för vart och ett av de val av teknisk art som den innefattar.³⁶

71. I förevarande fall är de språkregler som införts genom förordningen föremålet för en av 143 artiklar. De principer som angivits i föregående punkt är enligt min mening uppenbarligen tillämpliga. De allmänna och väsentliga målen med förordningen har tydligt förklarats i de 18 skälen i ingressen. Det skulle vara oproportionerligt om det krävdes en uttrycklig separat motivering för var och en av de artiklar i vilka specifika detaljer fastställts för det system med gemenskapsvarumärken som förordningen syftar till att upprätta.

72. Jag anser slutligen inte att det finns något belägg för att förstainstansrätten försökte att ersätta lagstiftarens motivering med sin egen. Såsom Grekland självt har påpekat behandlade förstainstansrätten inte uttryckligen dess argument om att det saknades motivering i förordningen. I punkterna 62 och 63 i domen, som Grekland hänvisat till, behandlade förstainstansrätten den separata frågan huruvida särbehandlingen av språk i kontradiktoriska förfaranden var motiverad och proportionerlig.

35 — Punkt 45 i domen.

36 — Se dom av den 13 mars 1968 i mål 5/67, Beus (REG 1968, s. 125), punkt 95, av den 11 maj 1983 i mål 244/81, Klöckner-Werke mot kommissionen (REG 1983, s. 1451), punkt 33, av den 29 februari 1996 i mål C-122/94, kommissionen mot rådet (REG 1996, s. I-881), punkt 29.

Andrahandsargumentet

73. Klaganden har i andra hand, i samband med sin andra grund för överklagande, hävdad att även om artikel 115 i sin helhet inte är rättsstridig är den andra meningen i artikel 115.4 rättsstridig. Enligt klaganden är den nämligen oförenlig inte endast med förbudet mot diskriminering utan även med den underliggande principen i artikel 115.1 och i den första meningen i artikel 115.4, nämligen att språket på vilket ansökan ges in skall vara handläggnings språket.

74. Jag är ense med byrån, Spanien, rådet och kommissionen om att det är uppenbart att detta argument inte kan prövas, eftersom det omtvistade beslutet inte grundats på den andra meningen i artikel 115.4. Klaganden har dessutom inte heller på något sätt hindrats av denna bestämmelse, eftersom det synes som om byrån i själva verket redan från början meddelade sig med henne på nederländska. Påståendet att den andra meningen i artikel 115.4 i sig själv är rättsstridig synes slutligen utgöra en helt ny grund som inte åberopades inför förstainstansrätten. Klagandens andrahandsargument kan följaktligen inte prövas.

Förslag till avgörande

75. Jag föreslår därför att domstolen skall

- 1) ogilla överklagandet,
- 2) förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.